

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 1. Den 1. Oktbr. 1871. Præis: 6 Sk. pr. Kxp.

Svorfor adlyde I ikke Evangeliet?

(Fra „Millennial Star.“)

Ovenstaaende Spørgsmaal rette vi ikke til Evangeliets Fjender, ikke til dem, der aabenlyst stride mod Guds Værk, men derimod til dem, som sole Interesse for Rigets Grundsætninger, til dem, som stadig komme til vore Forsamlinger og lytte til Herrens Tjeneres Belærelse, og som dog blive staaende udenfor og ikke annamme samme. Vi tale til dem, der beundre og elske Sandhedens Principer, men som af en eller anden Grund nøle med at betræde Guds Riges Dørtærskel.

Man skalde troe, at hvis Folk forstod Guds høie Planer vedrørende Menneskenes Forløsning, og hvis de blot fattede de Gjenløstes fremtidige Skjæbne, kunde ingen Betænkning, ingen Hindring afholde dem fra at betræde Pligtens og Lydighedens Sti. Jorden med al dens Rigdom, Bram og Vre, ja selve Livet vilde ikke kunne opveie Evangeliets Belærelser — Intet under Solen kunde formaae Saadanne til at vende Nyggen til Pligtens og Saliggjorelsens Kald.

Og hvad forstaaes da ved Saliggjorelsens Plan? Det er ikke blot at blive tilgivet af Gud, eller at undslippe fra denne Verdens Sorger og Plager og blive fort ind i Paradis. Ved Saliggjorelsens Plan forstaae vi alt hvad Faderen har forjættet, alt hvad Sonnen kan gjøre Krav paa formevelst sin uendelige Forsoning, og alt hvad Anden kan aabenbare for Menneskenes Børn — kort sagt alt hvad Guddommen kan give og helliggjorte Fornuftvæsener kunne modtage.

„Den Herlighed,“ siger Jesus, „som Du gav mig, giver jeg dem, at de kunne blive Et med mig, ligesom jeg er Et med Dig,“ og „den, som feirer, vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom jeg seirede og sidder med min Fader paa hans Throne.“ Saaledes skulle de, som seire og ere trofaste til Enden, blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger. Dette ansee vi at være Saliggjorelsens Formaal, de Gjenløstes herlige Fremtidsskjæbne.

Hvad kan vel opveie dette? Hvad kan formaae at aflede Sindet fra at tragte efter saa stor Ophøielse og Hærlighed? Man vil maaſte svare os: vi benegte ikke, at dette er Guds Hensigter, thi Skriften vidner klart derom; men vi ere dog bange for, at der ogsaa er noget Forleert hos Eder, som have bragt dette glade Budskab. I komme til os og ſige, at Himlene ere aabnede paany, at Engle have tjent Eder, at Gud har fornyet ſin Pagt med Menneſtens Vorn og at han har opreift en Profet til at forlynde hans Villie for Folket, og ved hvem han har gjengivet de Love, ſom ere nødvendige for at grundfæſte hans Rige paa Jorden i de ſidſte Dage. Vi have ingen ſærlige Indvendinger mod en ſaadan Lære, thi vi indſee, at hvis alt dette er ſandt, er det jo kun ſom Gud altid har handlet i forrige Tider; men Folk tale ſaa ilde om Eders Profet og hans Tilhængere; de Luſinde onde Rygter cirkulere om Eder, og vi ere bange for, at hvad ſaa Mange ſige, maa være ſandt, eller at der idetmindſte maa være nogen Grund for ſamme.

Saaledes tænke Mange, ſom troe Evangeliets Principer, men dog nøle med at annamme dem. Men lad os for et Dieblit tænke os diſe Menneſter fremſtillede for Guds Domſtol med diſe Undſkyldninger; lad os tænke os dem der, hvor de ſtulle gjøre Regnſkab for alle deres Gjerninger gjorte i Kjødet, og ſee hvorledes det ſaa vil gaae dem. „Verden talte ilde om dine Tjenere og vi vare bange for, at de ſtulde fore os bag Lyſet.“ „Dit Folk var beſtyldt for de jortefte Forbrydelſer og Mange bleve endog ſtraffede for tilſyneladende Skyldighed, og vi troede Retærdigheden ſtete kun ſin Fyldeſt“, oſv.

Hvad Eder kunde man vente af Dommeren paa alle diſe Undſkyldni-

ger? Mon om han ikke vilde ſvare omtrent ſaaledes: „Blev jeg og mine Gjerſølgere bedre behandlede i Kjødet? Blev ikke altſlags Ondt talt om mig? Blev ikke min Moders Verbarhed betvivlet og min Fodſel vanæret? Blev ikke hele min Vandel miſtkjendt og beloiet? Spottede man mig ikke ſom Skjogers og Tolderes Dugangæven? Beſtyldtes jeg ikke for at være ſelve Belzebub? Men hvad Tid har jeg beſalet Eder at tage Verdens Dom til Rettesſnor for Eders Tro og Gjerninger? Vide I ikke, at Verden altid har hadet mig og Mine? Stod der ikke ſtrevet, fordi jeg havde udvalgt mine Hellige af Verden, derfor hadede Verden dem? Vidſte I ikke, at Verden var hjemfalden til Guds Brede? at min Forbandeſe hvilede over den? Og I have foretrukket Verdens Mening iſtedetſor mine Tjeneres Vidneſbyrd, derfor maae I dele Skjæbne med Verden og I maae hoſte hvad I have ſaaet. Mit Ord var ſimpelt og let at fatte; I vidſte hvad der ſtod ſtrevet og I glædede Eder endog derved, men I valgte at følge Verdens Strøm — viig derfor bort, I Forbandede, til det Sted, ſom er berebt for Djævelen og hans Engle!“

Saaдан omtrent vilde Talen lyde til dem, der forkaſte Evangeliet af nævnte Motiver; derfor ſige vi til alle Saa-danne: Gud har givet Eder Forſtand og Dømmekraft til at fatte Saliggjorelſens Plan; den er ſaa letfattelig, at ſelv Daarer kunne ikke fare vild. Hvis I tvivle paa Guds Tjeneres Myndighed, ſaa ſee rundt omkring Eder, og hvis I finde Mænd, hvem Verden taler godt om og ſom forlynde Evangeliets Principer uforſalſkede, da annam dem; men vi vide og I vide, at ſaadan en Umulighed exiſterer ikke. Verden elſter kun ſit Eget og fordommer alt hvad der kommer fraoven; der har aldrig været og kan aldrig blive

nogen Sympathi mellem Guds Rige og Verden; de kunne aldrig forliges i deres nuværende Stand — det store Offer, som blodte paa Golgatha, er et evigt Bevis herpaa. Til dem, der besjæles af saadanne Følelser og Tanker, ville vi derfor sige: Eders Tilstand er farlig, thi selv om mange af Guds Tjenere skulde falde fra Kirken og blive Overtrædere baade for Gud og Menneſter, vil det ikke forandre Saliggjorelsens Plan, det vil ikke fri Eder fra Eders Ansvar og I maae staae og falde med Eders Gjerninger for Guds Domsthronen.

Men der gives Andre, hvis Undskyldning er af en anden Slags, til hvem vi ogsaa ville rette det Spørgsmaal: Hvorfor adlyde I ikke Evangeliet? Det er til dem, som ere bange for Følgerne, dem, hvis Forretninger ere saa forgreuede, hvis Familieforbindinger ere saa udstrakte, hvis Venner have saa stor Indflydelse over dem, at de ikke kunne løsrive sig og adlyde Evangeliets Principer. Troe I da, at I kunne være Jesu Kristi Efterfølgere uden at have noget Kors at bære? Have I glemt Frelserens Ord, at hvo, der ikke kan forſage alt hvad han har, kan ikke være hans Discipel. Have I megen jordist Rigdom? Ere I meget heldige i at tilegne Eder denne Verdens forgængelige Ting? Ville I træde ind i Jesu Tjeneste med et ydmygt Hjerte, der er rede til at ofre Alt for hans Skyld, og som vise Huusholdere anvende Eders Formue til hans Riges Fremme? eller ville I hellere klynge Eder fast ved det forkrænkelige Liggendefæ og opoffre Eders Tro og paadrage Eder den Almægtiges Mishag? Eller ville I vente, indtil Gud i sin Naade river Afguden stykkevis ud af Eders Haand og spreder det Mamon, I have saa hjært, til de fire Veir? Seg sjælver for Eder, thi hvis I ere oprigtige for Gud, vil hans Godhed mod

Eder aabenbare sig i hans Dom. Eders Frelse er ham altfor magtpaaliggende til at han skulde lade sig hindre af Eders Formue, Rang eller Venner.

Hvad have I, som I ikke have faaet af alle gode Gavers Giver? Hvilken Part af Eders Gods er det vel, som han ingen Kontrol har over? eller hvad Rang og Hæder have I, som kan opveie de Goder, han vil stjælte Eder? O, betænk vel Eders Stilling. Glem ikke, at hans Velsignelse er nødvendig for Eders Fremgang i alle Henseender, og glem heller ikke, at hvo, som kjenner sin Herres Villie og ikke gjør den, skal faae mange Hug.

Lad ikke Satan forlocke Eder med en Smule jordist Velstand til at troe, at det er Belønning fra Gud for Eders Værdighed og ulastelige Vandel, thi hvad Ret have I til at vente Beviser paa hans Omsorg, naar I kjende hans Villie og ikke udføre den? Kun de, der holde hans Befalinger, kunne vente at modtage hans Velsignelser, som skrevet staaer: „Hvad vi bede om, det skulle vi annamme af ham, fordi vi holde hans Bud og gjøre det, som er behageligt for ham.“ (1 Joh. 3, 22.) Hvis dette Princip er ret, er det da ikke Formastelse at vente Beviser paa hans Godhed, naar vi hverken holde hans Befalinger eller gjøre det, som er behageligt for hans Dine?

Spørgsmaalet: Hvorfor adlyde I ikke Evangeliet, kunde ogsaa rettes til Saadanne, som ikke bryde sig om Verdens Vagbavelse eller som ikke sætte syndelig Priis paa de verdslige Goder, men som vilde svare, at Lydighed til Evangeliet vilde tvinge dem til at forlade deres Fædreland og samles med Guds Folk i et nyt Land, langt borte fra Slægt og Venner. Er det da noget urimeligt Forlangende, at Gud udsamler sine Børn fra Babels altopslugende Fordærvelse? Er det for Eders Gavn eller

Skade, at han siger: „Kom ud fra Babylon, I mit Folk, at I ikke skulle smittes af hendes Synder og rammes af hendes Plager?“

Naar Herren har sagt: „Frygt ikke, Du lille Hjerd, thi det er Eders Fader behageligt at give Eder Riget,“ er det saa urimeligt, at han skulde samle sit Folk sammen i Tidernes Tylde og give dem Riget og Rigernes Storhed under al Himlen? Hvad Svar vilde I give ham, hvis han skulde sige til Eder som til Jerusalem: hvor ofte har ikke jeg villet samle Eder som en Hone sine Kyllinger, men I vilde ikke? Hvis I ikke onste Arv og Deel i Guds Rige, da bliv hvor I ere og trods hans Straffedomme, som snarlig ville komme; forlad ikke Eders Faders Huus saasom Abraham gjorde, da han fik Befaling af Herren at gaae

som Pilgrim til et fremmed Land; onste I ikke at arve med Abraham, da ov ikke Tro som Abraham, men boe i Mørket med Eders Rædsel for de kommende Domme. Onste I derimod at undgaae Tugtelserne, der hænge over Babels Hoved, da fly til Zion, annam hans Aand og lær om hans Veie og bliv iforte hans Kraft, saa I kunne blive bestaaende for Menneskenes Son.

Vi ville slutte disse saa Bemærkninger med Frelserens Ord i Marc. 10, 29. „Og Jesus svarede og sagde: sandelig siger jeg Eder, der er Ingen, som har forladt Fader og Moder, Brodre og Søstre, Hustru og Børn, Huus eller Agre for min og Evangeliets Skyld, der jo skulle faae hundrede Fold igjen nu i denne Tid og i den tilkommende Verden et evigt Liv.“

Tale af Eliza N. Snow.

i Dagens Tabernakel den 5te August 1871.

(Fra „Ogden Junction.“)

I Dagens Tabernakel afholdtes Lørdagen den 5te August en stor Forsamling, bestaaende hovedsagelig af Damer af de kvindelige Hjælpeforeninger. Nogle saa Herrer vare tilstede ifølge Invitation.

Efterat Mødet var aabnet med Sang og Bøn, præsenterede Præsident Franklin D. Richards Søster Snow for Forsamlingen.

Mine Søstre. Jeg kan forstikke Eder, det er med Vengstelse jeg fremstiller mig her for saa Mange, som vente at høre mig tale. Jeg er ingen Taler af Profession. Jeg har Ingenting opskrevet og har ikke forberedt mig paa hvad jeg skal sige. Jeg indseer godt, at

jeg staaer i et heelt andet Forhold end kvindelige Talere i Almindelighed, af hvilke jeg er bleven bekendt med Nogle, der hverken troe paa Gud eller hans Aabenbaringer. Vi troe paa en Gud, der aabenbarer sig, som inspirerer ikke alene sine Tjenere, men undertiden ogsaa sine Tjenerinder til at tale om Ting, der ere af Gavn for Menneskenes Børn.

Det er et Faktum, at vi leve paa Jorden og at vi ere ansvarlige Væsener, men hvorfor ere vi her? Herren har ikke alene kaldet sine Tjenere til at udføre hans Gjerning i de sidste Dage; Søstre have ogsaa et stort Arbeide at udføre. Det Arbeide, vi have at udrette,

er at virke for Menneſteſlægtenſ Frelſe. Vi ere dødelige Væſener og Kjødetſ Strøbeligheder underkaſtede. Var det ikke for det Slægtskabsforhold, ſom exiſterer mellem vore Legemer og Jorden, vilde vore Vænder uvilkaarligt forlade dem. Jeg hørte Præſident Young engang ſige, at det var fra Ewigheſed af beſtemt, at Menneſtet ſkulde bejleſes af et inderligt Ønſte, at boe paa Jorden, og var det ikke for denne naturlige Attraa, kunde end ikke Gud ſelv formaae mange nok af os til at blive her for at udføre hans Henſigter.

Vi læſe i Bibelen, at i Begyndelſen ſtabte Gud Menneſtet ſom Mand og Kvinde og tiltalte dem ſom Et. Der fandtes ingen Splid eller Uenighed mellem dem; men fordi Kvinden nød af den forbudne Frugt, var Adam nødt til ogſaa at nyde deraf for at kunne udføre hvad der var paalagt ham at gjøre. Efter Faldet har det imidlertid forholdt ſig anderledes; da blev det ſagt til Kvinden, at „hendes Attraa ſkulde være til hendes Mand og han ſkulde herſke over hende.“

Nogle anſee dette maatte for en meget nedværdigende Stilling for Kvinden — at hendes Mand ſkulde herſke over hende, men efter min Mening ligger ingen Nedværdigheſe heri. Jeg har ſeet Mænd beſtyre ſine Familier paa en ſaadan Maade, at vedkommende Familier ſlet ikke mærkede, at de havde nogen Overordnet, fordi Beſtyrelſen ſtete med Wiſdom og Kjærlighed, og Lydigheſeden ydedes af Hengivenhed. Jeg troer derfor, at Beſværlighederne i en Familie hidrøre fra Mangel af Wiſdom paa den ene Side og Mangel af Lydigheſed paa den anden.

Vi ſtaaе imidlertid paa et andet Standpunkt end Damerne i Verden. Vi have gjort Pagt med Gud, vi kjende hans Riges Orden og vi vide, at Underkaſtelſe er Kvindens Lod. Er denne Forbandeſe lagt paa Kvinden for aldrig

at borttages? Skal hun aldrig nogenſinde indtage ſin oprindelige Stilling? Herren har givet os Midler i Hænde, nemlig ſit Evangelium, hvorved hun kan gjenvinde ſin tabte Plads. Men hvorledes? Kan det ſtee paa den Maade, ſom Verdens Damer gjøre, ved at reiſe ſig til Kamp for ſine Rettigheder? Nei. Det var ved Ulydigheſed Kvinden kom i ſin nuværende underordnede Stilling, og det er kun ved Lydigheſed, kun ved at ære Gud i alle hans Anordninger, at vi kunne afryſte Forbandeſen og gjenvinde den oprindelige Stilling, Gaa indtog, og opnaae en ſuldstændig Opheleſe i Guds Nærværelſe.

Uagtet vi ere ſvage, dødelige Væſener, hjemſaldne til de Døder, ſom Menneſtes Fornedreſe har paaført os, er der dog nedlagt i os Evner, hvorved vi i Ewigheſedernes Lob kunne opnaae Rang og Stilling ſom Dronninger og Præſtinder for Gud. Men hvis vi lade diſſe Evner ligge ubenyttede i vor Sjæl, kunne vi aldrig blive beredte til at indgaae i ſaadant et heiligt Væſens Nærværelſe. Det er kun ved Udviklingen og Anvendelſen af de Evner, vi nu beſidde, at vi kunne naae Kvindens høie Beſtemmelſe baade for Tiden og Ewigheſeden. Det er kun ved at eſterleve de Principer, Gud har aabenbaret for os, ſom kan gjøre os ſuldkomne. Fatte vi tilfulde dette?

Hvorfor have vi forladt vor Faders Huus, vor Barndoms Hjem, bort kjære Fødeland og ſamlet os her imellem diſſe Bjerge? Var det for Verdens Vres Skyld? Var det for jordift Binding? Eller var det for at ſuldkommes i Jeſu Kriſti Religion? Og have vi, efter vor Komme hertil, udført det, vi foreſatte os, for vi kom hertil? Jeg troer, at Majoriteten kom hid for at adlyde Guds Befalinger, for at udførſte og eſterleve de Principer, han har og vil aabenbare.

Gjøre vi dette? eller gribe vi fat i Himlen med den ene Haand og rækker Verden den anden? Drives vi af de ædleste Motiver i al vor Wandel? Er vor Religion os det Dyrebareste og Fornemste? Henrykker den vore Tanker og Følelser nu, som da vi først annammede Evangeliet? Hvis ikke, da ere vi blevne stovet i det, som er af allerstørst Vigtighed for os.

Det er almindelig anerkjendt, at Kvinden giver Samfundet dets Præg, anslaaer Tonen blandt Folket, og jeg vil derfor spørge Modrene i Israel, om Zions Vel er Maalet for deres fornemste Stræben, naar de opdrage deres Børn, der engang skulle rulle Riget frem og være Zions fremtidige Styrere og Modre?

Hvorledes er det med vore Døtre? Uddanne vi dem til at være nyttige Huusholdning som den bør? og indprente vi dem saadanne Principer, som ville gjøre dem til nyttige, ædle og dannede Medlemmer af Samfundet? Eller anvendes deres Tid til Forsængelighed og verdslig Daarstab? Dette er en Gjenstand af yderste Vigtighed for os at overveie, thi vore Smaadrenge og Smaapiger ere Spiren til den kommende Slægt. Hvis vi kunne lære vore Døtre Tænkksomhed, Keenhed og Kjærlighed til Evangeliet, da gjøre vi vor Pligt. Vi ønske ikke at gjøre Hængehoveder af dem, tværtimod vi ønske at fylde dem med Glæde og Lyfsalighed; men Nutidens Modesyge og letfindige Omgangstone vil bringe Nummer til mangt et Hjerter.

Vide I, Modre, hvad Eders Drengene tage sig for? Brugte de Tobak? Nippede de til stærke Drikke? I skulde altid sørge for at vide hvad de foretage sig. I mange Tilfælde lægger man ikke Mærke nok til Barnets voxende Evner og Tilbøieligheder. Moderens Sind er for meget

optaget med de huuslige Syssler, og for hun bliver det vaer, har Barnet faaet Vaner paa mangt og meget, som hun siden ikke er istand til at rette. Pigebørnene faae Hang^s til at læse overspændte Romaner, indtil de ikke formaae at betragte Virkeligheden i dens rette Lys, og Hovedet bliver fyldt med Fantasi og Daarstab. Jeg tænker undertiden, at det havde været bedst for saadanne Pigebørn, om de albrig vare blevne sødte.

Jeg veed, vi ere omgivne af mange Vanstueligheder, der hindre os i at holde Børnene paa den rette Sti; men Naturrens Love bør altid iagttages. Natten er stjenket os til Sovn og Hvile, og det er bekjendt, at een Times Sovn før Midnat er bedre end to efter Midnat. Vaade Unge og Gamle skulde have tilstrækkelig Sovn, men Tiden for at sove iagttages ikke som den bør.

Vi ønske at lære os selv at gjøre hvad der er ret. Naar vi ikke kunne tilstrækkelig beherske vore Følelser, kunne vi heller ikke domme klart og sikkert som vi bør. Vi maae ofte lægge vore Følelser paa Alteret som et Offer for Guds Lov. For at kunne beherske vore Følelser, maae vi lære at beherske vor Mund. Naar vi ere vrede og vort Hjerter er fyldt med Bitterhed, ere vi udsatte for onde Aanders Paavirkning. Det nye Testamente lærer os, at „Aandens Frugter ere Kjærlighed, Glæde, Fred, Taalmodighed, Langmodighed“ osv. Giv vi efter for vore Lidenskaber og tillade vi onde Aander at benytte vor Tunge, styrke vi derved den Ondes Magt.

Vi have ingen Grund til at fortvivle, mine Søstre. Hvis vi altid stræbe at bevare den gode Aand, at gjøre Hjemmet vor Himmel og at leve efter vor Religion Dag for Dag, da ere vi lykkelige og have Ret til at være det.

Der er eet Princip, som Verden har

meget travlt med, nemlig Polygami; man kan neppe møde nogen Fremmed, uden han onsker at udspørge os derom. Vi kalde dette Princip en Prøvelse, ikke sandt? Ja, det er en Prøvelse, og den giver os Leilighed til at vise, om vi ville leve efter Guds Willie eller vandre efter vort eget Hoved. Jeg troer ikke, at der nogensinde er aabenbaret et Princip, der har saa stor Indflydelse paa Menneftenes Dpreiſning ſom netop dette. Da jeg annammede det i Nauvoo, forſtod jeg det ikke ſaa godt ſom jeg nu forſtaaer det. Hvor langt ere vi villige til at gaae med dette Princip, der er beregnet paa at opløſte Kvinderne fra den ſorgelige Tilſtand, hvori de ere ſunkne? Havde det ikke været for dette Princip, vilde Samsundſtilſtanden i Utah ikke været ſtort bedre end i Verden, og eſterſom Guds Rige udbredes og dette Princip bliver anerkjendt — hvad det maa og vil — i ſamme Forhold vil Kvinden blive hævet fra ſin Fornedrelſe.

Vel, ſiger en Søſter, jeg er ikke i en nedværdiget Tilſtand og har altsaa ikke behov at gaae ind i Polygami! Lager Du da intet Henſyn til Andres Tilſtand? De Kvinder, der have eſterlevet dette Princip, indtage den ophøiede Stilling ſom Frelſere paa Zion's Bjerg, og jeg beundrer diſe ædle Kvinder, ſom have opmuntret deres Mænd til at adlyde denne Lov, thi de ville blive ærede ſom dem, der frivilligt traadte frem for at arbejde for Kvindens Dpreiſning. Polygami er et reent og heiligt Princip, men hvad bliver vel udført i ſin Fuldkommenhed i Begyndelſen? Det er med dette ſom med en gjennemgribende Forandring i en beſtaaende Regjeringsform. Naar et Folk beſlutter, at det ikke længer vil bære ſine Byrder, gjør det ſtore Offre for at indføre en bedre Tingenes Orden, at den paafølgende Slægt idetmindſte kan

høſte Gavn deraf. Det er netop ſaaledes vi have baaret os ad — vi have indført et Princip, ſom vil være af Gavn for kommende Slægter.

Hvilken Beſignelſe det er at ſtaa under Guds Præſtedømmes Ledelſe, at vi kunne udføre Ordinancer for de Levende og Døde og tilkæmpe os Ret til Liveneſ evige Fortſættelſe. Forſtaaer I dette, mine Søſtre? Jeg mener Retten til at forplante ſin Slægt evindeligen, Magten til at opreiſe fra Graven vore Børn, ſom ere døde. Kan Nogen erholde denne ſtore Gave, naar han opponerer mod hvilketſomhelſt af de Principer, Gud har aabenbaret? Jeg vover ikke at modſætte mig Noget, der kommer fra ham; dog, om jeg ſtulde give eſter for mine Følelſer, naar jeg friſtes, kunde jeg maaſte ſorglemme mig i den Grad, at jeg inden ret længe vilde være Apoſtat og ſtride mod Gud.

Jeg onsker ikke at vide, hvorledes en Apoſtat føler, men det er let nok at blive Apoſtat. Giv blot eſter for Ederſ Bredde og begynd at tale imod Guds Principer og nær en ſeilsøgende Aand, og Herrens Aand ſkal ſnart forlade Eder og overlade Eder i Mørkets Vold. Vi maae vaage over os ſelv. Jeg troer paa Bønnenſ Nødvendighed, men jeg troer, at det er ligesaa nødvendigt at vaage ſom at bede. Vi maae tænke med Alvor, vi maae grunde paa Evangeliets Principer og bevare vort Hjerte ydmygt. Det gjør mig ondt at ſee, at en verdslig Aand har bundet Indgang hos Nogle af os; men Gud er meget overbærende; han tvinger ingen af os til at adlyde ſig, men aabner os Afgang til begge Stier, at vi ſelv kunne beſtemme vort Valg.

Profeten Joſeph ſagde engang, at den kvindelige Hjelpeforenings Opgave var ikke alene at afhjelpe timelig Nød, men tillige at frelſe Sjæle. Det er vort

Privilegium at opbjælpe Samsundet, ikke ved at indtage vore Brøders Pladser, men ved at vaage over Samsundets Moralitet og søge at frelse Sjæle. Vi have et offentligt Kald at rogte og det er Søstrenes Pligt at værne om det med al Omhu.

Naar vi opfyldte vore sociale og huuslige Pligter, udføre vi vor Mission lige saa fuldt og vel som Brødrene, naar de gaae ud blandt Nationerne og prædike Evangeliet. Mange af Søstrene forstaae maasse ikke, at den kvindelige Hjælpeforening er en Organisation under Præstedømmet, og behandle den som Følge deraf med Ligegyldighed. De maae lære at forstaae den Ting bedre, thi deres Kald er ophøiet, ædelt og helligt.

Det glæder mig at see mine Søstres Afsyn, naar Udtrykket deri antyder, at de bejjæles af Herrens Aand. Hvorfor skulde vi offre vor Tanke paa Verdens Modesyge? Herren har kaldet os ud af Verden, og det er derfor en Redværdigelse for os, om vi skulde gjøre os til

dens Ligemænd og optage de Stifte og Baner, som de verdslige Damer søge at indføre blandt os.

Lad mig til Slutning gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af Valget næste Mandag. Enhver af Eder bør benytte sin Stemmeret, men tag Eder iagt for vore Fjenders Kneb. Ved vort sidste Valg var der en gammel blind Søster, som førtes op til Valgstedet af en Ven, og en Stemmeseddel af Modpartiet blev stukken hende i Haanden, hvilken hun ubentvivl vilde have puttet i Kassen, hvis hendes Ledsager ikke var bleven opmærksom derpaa. Vore Fjender ere snue, men vi maae ikke lade os overløste af dem. Det vilde ikke staae nogen af os, om vi gjorde os bekendte med vore Retligheder ifølge Loven.

Mine Søstre, jeg velsigner Eder alle, og jeg ønsker I skulle forstaae, at Præsident Young understøtter vor Forening, saavel som alt hvad der tjener til at renske og opbygge Zion.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktbr.

Med dette Nummer begyndes 21de Aargang af „Skandinaviens Stjerne.“ I tyve Aar har dette lille Blad offret sine Spalter til at kaste en Smule Lys i det aandelige Mørke, som hersker i disse Lande, og tallet vore Lysets Fader, dets Bestræbelser have ikke været forgjeves. For en og tyve Aar siden — kort efter vor liberale Grundlovs Fødsel, under hvis bestræmende Haand Religionsfrihed garanteredes det danske Folk — kom hertil fra det sjerne Westen en inspireret Herrens Tjener, en Apostel af Jesu Kristi Kirke af de sidste Dage, *Cra stuz Snow*, som frimodigt løftede sin Røst midt iblandt Uvidenheden og forkyndte det glade Budskab, at Himlens Gud er evig og altid den samme, at der ingen Forandring eller Skygge af Omstiftelse er ved ham, og at han som Følge deraf atter havde kundgjort Menneskene sin Villie ved direkte Aabenbaring som i gamle Dage.

Som et Lyn i Mørket slog dette Budskab ned blandt alle Sekter i deres

trygge Søvn; som et Torbenbrag lod denne Røst om Aabenbaring i Natens Stille. Alle lyttede med Forbauselse til dette sølsomme Raab, og Geistligheden i Land og By fik pludselig travlt med at befæste deres mugne og stimplede Systemer mod Angreb fra en Kant, de mindst havde anet. Hvor kæmpede de ikke! Hvor lod der ikke et Anathema fra hver en Prædikestol og hvert et Katheder! Hvor travlt fik ikke Bladenes Redaktorer og Hjælpere med at udslugte Forbandelser og Forhaanelser imod den „nye“ Lære! Hvor gjæstfrie vare ikke Autoriteterne med deres Vand og Brød og Mullter! Ja i Sandhed, en Bombe fra et fjendeligt usynligt Batteri kunde ikke have affledkommet større Forstyrrelse i en tryk Leir. Men uagtet det hele Lands forenede Bestræbelse at kvæle Lyset, har det dog banet sig Vej til mangt et oprigtigt Hjerter og mangen en har glædet sig ved den Lykke at blive deelagtig i Herrens Sidste-Dages Værk, og Tusinder og Titusinder ville idag bære Vidnesbyrd om, at vort lille Blad har hævdet sit Navn og været dem en Stjerne i Babels tykke Mørke. Den har været et Mittel til at aabne Manges Dine for Eidernes Fyldes Huusholdning; den har ved sit findige, klare og rolige Sprog oplyst Mange om Huulheden og Raaddenheden i de bestaaende Systemer; den har aldrig ladet sig henrive til at besvare sine Modstandere i samme Tone, hvori den blev tiltalt; den havde et høiere og ædlere Maal end at indlade sig i spidsfindigt Kjevleri med den aabenbarede Sandheds Fjender, og uagtet den i de forlobne tyde Aar ofte har skiftet Redaktør, har den dog aldrig skiftet Aand eller Farve. I forrige Nummer omtalte vi hvormange der i Aarenes Løb havde annammet Evangeliet og gaaet hjem til Zion, og det er vort sikke Haab, at „Stjernen“ fremdeles vil være sit Kalb troe, belyse Verdens Bildfarelser, aabne Folkets Dine for Sandheden og hjælpe Mange til at afkaste Babels Nag og vise dem Veien til Guds Zion.

Naar vi betænke al den Opposition, som dette Værk har mødt, have vi i Sandhed overordentlig stor Grund til at være Herren taknemmelig for hvad der er ubrettet, og vi benytte denne Leilighed til at opmuntre vore Sødskende og vore Belyndere til at bidrage Sit til „Stjernens“ fremtidige Udbredelse. Aar efter Aar ruller ind i Tilværelsen og farer os hurtigt forbi. Mange af dem, der stode i Manddommens fulde Kraft, da Evangeliet bragtes til disse Lande, nærmere sig hurtig Oldingealderen; Mange, som dengang vare Børn, staae nu i Ungdommens blomstrende Friskhed og stue med Haabets skjonne Inspiration Fremtiden freidigt imøde; men een Ting bør Alle som En lægge sig paasinde: lev saaledes i dette Liv, at I ikke frygte for det tilkommende. Aarene ile med ustandselig Fart affled og vi have kun vore Minder og vore dyrefjorbte Erfaringer tilbage. Brug derfor din Tid paa den meest gavnlige Maade; afftaa fra Daarligheder, som Du endnu ikke har mægtet at overvinde; forliig Dig med din Broder og Søster, medens Du er med dem paa Veien; afftaa fra verdslige Vedtægter, der ere stridende mod Evangeliets Aand; dyrk en hjærlig, hjælpsom og omgængelig Aand, og nedværdige Dig aldrig til at spille Bagvasterens usle Rolle. Dom aldrig efter det Ydre eller Sandsynlige, men søg ved Herrens Aand at trænge igjennem til Bunden af enhver Sag, da vil Du altid føle Dig lykkelig. Lev saaledes i dette korte Liv, at Du paa et Dieblik Bærsel kan træde ind for din Dommer hiinsides Graven med opløst Pand og freidigt Blik.

Løsning og Beskikkelse.

Ældste Peter Brown løses herved fra Bestyrelsen af Kristiania Konference med Tilladelse at gaae hjem til Zion med Oktober Emigrationen, og Ældste S. C. A. Weibye bestikkes til at indtage hans Plads som Præsident for nævnte Konference.

Ligeledes løses Ældste N. C. Edlessen fra Bestyrelsen over Odense Konference, med Tilladelse at gaae hjem til Zion.

K. Peterson,

Præsident

over den skandinaviske Mission.

En Reisendes Dom om Utah.

Følgende Mening om „Mormonerne“ er fremsat i „Boston Traveller.“

Jeg har seet et Par Artikler i Dagsaviserne om Mormonerne, hvilke see hoist pubfige ud for en Mand, der har tilbragt næsten et Aar i Utah ene og alene i den Hensigt at studere deres sociale, religiøse og politiske Karakter.

Den ene Artikel beskylder Kongresmanden Thomas Fitch for at forsvare Mormonerne. Nuvel, hvis den Belgjering at ribe Massen af nogle elendige, principløse politiske Bankerotspillere, som aarlig sendes af Regjeringen til Utah, skal ansees som Forsvar af Mormonismen, var det ikke saa ilde, om vi fik lidt Mere af dette Slags Forsvar. Uenkelige respektable Mænd ere blevne sendte til Utah fra Washington, men det er et bitterligt Faktum, at mere end een Dranker er bleven udnævnt til dets Guvernør, og en af dets Dverdommere undseer sig i sin hyppige Ruus paa Salt Lakes Kæfer ikke for at udsøde Forbandelser og Chikaner mod det Folk, hvis lovlige Lærv han er sendt for at varetage, og han er stadig Omgangsfælle med Spillere og Kæntesmede. I Løbet af de sidste ti Aar er der med ganste saa Undtagelser ikke sendt andet end udygtige og uhæderlige

Embedsmænd til Utah. Den Dverdommer i Særdeleshed udmærkede sig ved, at han løb fra sin Hustru i Illinois og tog en berygtet Kvinde med sig til Utah, hvem han har præsenteret som sin lovlige Hustru, og hvem han endog tillod at sidde ved sin Side i Retsalen ved Døfstelsen af offentlige Sager.*)

Jeg har ogsaa faaet Skyld for at have forsvaret Mormonerne. Hvis det, at tale den usminkede Sandhed uden Frygt for Avisernes Trusler og personlig Ugunst, dersom at blotte Uret og Skjændsel, hvadenten den findes hos Mormonerne eller Embedsmændene, og dersom at fremstille Kjendsgjeringerne som de virkelig ere, er Forsvar for Mormonismen, da maa jeg erklende mig skyldig i denne Henseende.

Kongresmand Thomas Fitch har gjort hvad Gølfag og en Hærskare af andre politiske og geistlige Berømtheder have gjort, naar de kom til Utah — han har rost Mormonerne som et roligt, lovlydigt, stræbsomt, sædeligt og ædrueligt Folk, det bedste, han nogensinde har stødt paa. Men Hr. Fitch har gaaet et Skridt videre end disse Mænd have vovet. Han

*) W. W. Drummond.

har offentlig blottet disse principløse Uslinger, der sendes som Embedsmænd fra Washington til Utah, hvilke paa enhver tænkelig Maade have søgt at ophidse Mormonerne, baade ved Breve, Taler og Handlinger. Ja ved deres løgnagtige Fremstillinger have de ført den amerikanske Nation heelt bag Lyset, saa at det aller Nyeste og aller Forunderligste jeg kan byde Publikum i min Egenstaaelse som offentlig Taler er at fortælle Sandheden som den er med Hensyn til W. Young og Utah. Hr. Fitch vovede at tale Sandhed, derfor er Kritiken ham paa Nakkem. Fordi disse Kjendsgjerninger komme i Strid med Amerikanernes forudannede Meninger, skal man derfor altid vedblive at fylde dem med Usandhed og Fordreielser?

Hr. Fitch er en Politiker. Jeg kan ikke i alle Henseender sanktionere hans Anstuelser, men jeg hoiagter en Mand, som tør tale Sandhed, selv om han derved gjør sig upopulær. Hvad kunne vi som Kristne vinde ved idelig Fordreielser og Løgn? eller hvad Fremgang kunne vi gjøre mod et fanatisk, vildfarende Folk? Falskhed vil altid slaae sin egen Herre paa Halsen.

Mormonismen maa ikke foragtes. Det triveligste Folk i hele Amerika paa denne Dag er Mormonerne, thi ved Emigration voge de ti Gange og ved naturlige Midler fire Gange hurtigere end noget andet Samsund her i Landet. De tælle nu 150,000 Sjæle; de have settlet og opdyrket Dalene Syd for Salt Lake i en Strækning af 400 engelske Mil, og Dalene Nord for Salt Lake næsten 200 Mil. De have offentlig Gudsdyrkelse hver Søndag, og de have Søndagsstoler

i de mindste og mest affidesliggende Settlementer. Vinterhaver, Frugthaver, Kjøkkenhaver og bugnende Agre møde Diet næsten allevegne, hvor man færdes i Utah.

Jeg betragter det Folk som en Nation af Fanatikere. Man har forudsagt Mormonerens Undergang for over tredive Aar siden, men de ere stærkere idag end nogensinde. Lad dem forøges i Antal i samme Forhold de næste tredive Aar, saa vil Folket i Utah tælle to Millioner og eie en Kapital større end nogen Stats i Unionen, naar undtages New York.

Jernbanen har ogsaa hjulpet Mormonerne betydelig. Vi sendte engang en Armeemod dem, og de bleve rige derved. Vi sende Tusinder af Minearbejdere til Utah — de arbeide, de bande, de drukke, men Mormonerne dyrkte i Stillehed Jorden, sælge deres Hvede, deres Heste og Kreaturer og putte Fortjenesten i Lommen. Vi ville gjøre Utah til Part af Nevada, men vi glemte Historien om at sælge Skindet for Bjørnen er stude, thi medens Nevada er fattigt, svagt og saa at sige folketomt, kan Utah med sin dobbelte Folkemængde ganske udvotere det, og medens Nevada er splittet i politiske Partier, ere Mormonerne en solid Eenhed. Annekterer Utah til Nevada, og Mormonerne ville seire ved hvert Valg og kontrollere alle Statens Anliggender, og ingen Magt paa Jorden kan forhindre det.

I en saadan kort Artikel som denne kan jeg ikke sige ret meget, men da hver Artikel, der optages i Bladene om Mormonerne, røber saa megen Dumhed og Genfølbighed, kunde jeg ikke modstaae Lysten til at give Publikum nogle saa Fakta.

Korrespondance.

N o r g e.

Kristiania, den 24de
Septbr. 1871.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

Deres ærede Skrivelse af 18de den-
nes har jeg med megen Glæde modtaget.
Jeg kan sige med Sandhed, at jeg har
været lykkelig i den Tid, jeg har virket
for Herrens Gjerning i dette kolde Land,
endstjøndt jeg maaste kunde have gjort
det bedre, hvis jeg havde haft mere Er-
sparing i Missionslivet. Jeg har imidler-
tid arbejdet efter bedste Evne og søgt at
esterleve min Religion, samt at lære de
Hellige at leve efter samme, og jeg føler,
at Herren har velsignet mine Bestræ-
belse.

Min Helbred har ikke været den
bedste under mit Ophold i dette Klima;
dog har jeg arbejdet usfortødent, thi jeg
vidste, det var for en god Sag, og jeg
er bleven opholdt i min Tro ved den
Forudsigelse af Apostelen George D.
Cannon for min Afreise fra Zion, at
jeg skulde komme velbeholden tilbage, hvis
jeg gjorde hvad ret var. Jeg har ofte
tænkt herpaa, og det har bragt mit Hjer-
te til at juble mangen Gang, naar jeg sølte
mig nedtrykt eller forstenet.

Med Hensyn til de Hellige, da kan
jeg give dem det bedste Vidnesbyrd for
deres Trofasthed i Herrens Gjerning, og
jeg vil ved disse Linier bringe dem min
hjertelige Tak for al den Godhed og Vil-
lighed, de have udviist mod mig, og især
paastjønner jeg den Flid og Iver, hvor-
med mine Brodre af Præstedømmet have
understøttet mig i Udførelsen af mit
Kalbs Pligter. Naar jeg tænker paa min
forestaaende Reise til Zion, er det baade
med Sorg og Glæde — Glæde, ved Tan-

ken om, at jeg snart skal stue min Fa-
milie og mine Venner, som jeg har været
stilt fra omtrent i 1 1/4 Aar; Sorg, ved
Tanken paa de mange gode, trofaste Hel-
lige, som maae lades tilbage i Babylon
i Fattigdom og Trængsel.

Mit inderligste Ønske er, at de Hel-
lige maae leve saa, at de kunne gjøre
Kraav paa Guds og Evangeliets Velsig-
nelser Dag efter Dag, da vil alt være
vel med dem, enten de blive her eller
komme hjem til Herrens Zion.

Jeg er glad ved at overlade denne
Konference i Br. Weibyes Hænder, thi
han har allerede forstaaet at vinde de
Helliges Tillid og Agtelse; gid han maa
være i Besiddelse af god Helbred, medens
han arbejder for Folkets Vel heroppe i
det høie, kolde Norden, saa han kan være
istand til at udføre sit ansvarfulde Kalbs
Pligter til sin egen og sine Brodres Til-
fredshed.

Deres Broder i Pagten

Peter Brown.

S v e r r i g.

Sundsvall, den 21de
Septbr. 1871.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

Det er nu fjorten Dage siden jeg
forlod Stockholm for at gjøre en Tour
til de nordlige Örene i denne Konference.
Jeg har besøgt den nordligste, nemlig
Östersund, og i den Ören er der for
nylig bleven døbt tolv nye Medlemmer.
Mange ere troende og ville ubentvivl i
sin Tid slutte Pagt med Herren deres
Gud og vende gamle Babylon Ryggen.

Det skulde være mig kjært, om De vilde underrette mig om, hvad Tid vi skulle afholde Konference heroppe; hvis De Intet har derimod, kunde jeg onske den afholdt den 14de og 15de Oktober, thi det begynder at blive temmelig koldt her og vi have allerede havt tre Dage Sne. Veiene blive ufremkommelige og Veiret ubehageligt jo længer det lider paa Aaret, og det vil falde mange af de Hellige vausseligst at komme ned til Stockholm efter at Vinteren er begyndt.

Jeg agter at blive her til den 26de

dennes, hvorefter jeg begiver mig paa Reisen til Stockholm. Jeg nyder god Helbred og føler mig velsignet af Herren i mit Arbejde her i det nordlige Sverrig. De Hellige ere i Almindelighed trofaste og gjøre Alt hvad de formaae for dette Værks Fremme.

Broderne paa Kontoret hilses paa det Venligste. Maa Herren velsigne Dem, kjære Broder, i Deres hoie Kald.

Deres Medarbejder i Kristo

Eric Petersen.

Nogle Profetier om Verdens Ende.

(Fra „Carlisle Examiner.“)

1) Soderne vare af den Mening, at Verden skulde bestaae i 6,000 Aar — altsaa 2,000 for Loven, 2,000 under Loven og 2,000 under Evangeliet.

2) Der var en Tid, da man antog Verdens Ende vilde indtræffe med Romerriget's Undergang, og hver Komet, Nordstjælv o. dæsl. troede man var Bringer af den forventede Dom.

3) Paa Forespørgsel af Biskoppen i Salone i det 4de Aarhundrede svarede St. Augustinus, at Verden sandsynligvis vilde faae endnu nogle Aar at løbe paa.

4) Fra Aar til Aar blev imidlertid Tiden stude hen, og endelig fastsatte man Udgangen af det 9de Aarhundrede som den yderste Dag, af hvilken Grund der paa den Tid herskede stor Angst og Uro og mange Guds- og Giendomme testamenteredes i de Dage til Kirken, det vil sige den katolske.

5) I Aaret 1179 sendte Astrologerne Breve ud over hele Verden med den Betsed, at den skulde forgaae ganske bestemt

i Septbr. 1186 under forstræffelig Storm og Torden.

6) I 1524 herskede der stor Skræk som Folge af, at den tydske Seer Johan Stoffler havde forudsagt en almindelig Overbømmelse i England, Frankrig, Spanien og Italien i nævnte Aars Februar Maaned. Tusinder flygtede op paa Bjergene og Hoiene og en Professor Theologi i Alcalá byggede sig en Baad paa fire Piller. Da Regnen begyndte at falde i nævnte Maaned, raabte Folket: Nu begynder det! Men de fire Uger overstodes heldigvis, og et gammelt Skrift fra den Tid melder som Undskyldning for Astrologen, at „han i sin Beregning havde begaaet en Feil af hundrede Aar.“

7) I 1586 forkyndte Seeren Andreas, at om to Aar vilde Verdens Ende komme og fort derpaa skulde al Magt falde i Tyrkernes Hænder.

8) Whiston fastsatte Krisen til Midten af forrige Aarhundrede.

9) Franskmanden Torrier meente, at Anti-Kristendommen var født omtrent 1450 og at den skulde døe omtrent 1710. „Det kan gjerne være, det indtræffer tidligere, men jeg kan ikke indsee, den kan bestaae meget længere end til 1714.“ Han bestemte Millenniums Begyndelse til 1785.

10) Brodrene Richards, som levede 1790, sagde, at „den usædvanlige stærke Torden, som hortes i afvigte Januar, var Engelenes Røst, der omtales i Johannes's Åabenbaring, 18de Kapitel,“ og han fastsatte den 15de August 1793 som Dagen for Londons Ødelæggelse.

11) En gammel Kone i Suffolk profeterede for 94 Aar siden: „Skriv, skriv, Åanden siger skriv, Øpperstepresten skal aldrig spise Juleaften meer!“

12) Den endnu levende berømte Dr. Cumming sagde, at Verdens Ende vilde finde Sted i 1867. Han har imidlertid seet sig nødsaget til at give os endnu lidt Henstand.

Dette er kun nogle faa af de Mange, der have forudsagt Verdens Undergang for vor Tid. Og endda benægter man, at der har været falske Profeter i Verden siden Kristi Dage.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1842.

(Fortfat fra Side 376).

Lørdagen den 9de. Om Formiddagen overværede jeg Broder Ephraim Marks Begravelse. Felgende er et Udtog af Ældste Wilford Woodruffs Dagbog.

De Hellige i Nauvoo forsamlede sig tidligt om Morgenen i Præsident Marks Huus, for at vise hans Søn Ephraim Marks, som døde den 7de dennes, den sidste Gre. En stor Procession dannedes og drog ud til „Lunden“, hvor Præsident Joseph Smith talte med megen Følelse til den talrige Forsamling. Iblant andre af hans Bemærkninger sagde han: „Dette er en høitidelig og alvorfuld Tid. Jeg har aldrig følt mig mere høitidelig stemt i mit Liv; det vækker Mindet om min ældste Broder Alvin, som døde i New York, og min yngste Broder Don Carlos, der døde i Nauvoo. Det har været haardt for mig at leve paa Jorden og see disse unge Mænd, af hvem vi ventede Bistand og Trøst, blive revne fra os i deres Ungdomsbaar. Ja, det har været

haardt at gjenemgaae disse Ting. Til sine Tider har jeg sølt, at hvis det havde været Guds Villie, vilde jeg hellere selv blevet bortkaldt istedetfor dem; dog veed jeg, at vi bør boie os for Guds Villie, anerkjende, at det er hans Tilfikkelse, og at Alt er ret. Tiden er kun kort, for vi alle blive kaldte hen paa lignende Maade; dette kan blive Tilfældet med mig ligesaa vel som med Eder. Nogle have formodet, at Broder Joseph kunde ikke døe; dette er en Feiltagelse, ihvorvel jeg adskillige Gange er bleven lovet, at jeg skulde leve, indtil jeg havde fuldbyrdet visse Ting, men da disse Ting nu ere fuldbyrdede, er jeg ligesaa vel underkastet Døden som andre Menneker. Af mit Hjerte kan jeg sige, at jeg har aldrig gjort Broder Ephraim Marks Noget, som jeg nu angrer, og jeg vil her sige til hans Venner, hvis de have gjort ham uoget, som de nu fortryde, og som de ikke ønske at møde og svare for, foran

Guds Domstol, at lade det tjene som en Advarsel til dem og Alle og fra nu af handle retfærdigt for Gud og imod alle Mennesker, da skulle vi staae rene paa Dommens Dag.

Naar vi miste en Ven, som er os meget dyrebær, og som vi have stænket vort Hjertes fulde Hengivenhed, burde vi være varsommere i Fremtiden og ikke fatte altfor stor Kjærlighed til Nogen, vidende, at ogsaa de kunne paa lignende Maade blive tagne fra os. Vor Kjærlighed skulde paa en langt inderligere Maade stænkes Gud end nogen af vore Medskabninger.*

Følgende er et Udtog af en Tale, som jeg holdt til den „Kvindelige Hjelpe-Forening“, nedskrevet af Søster E. N. Snow.

Præsident Joseph Smith fremstod og henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa det 12te Kapitel af 1ste Kor. 3die Vers: „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være ubidende.“ Sagde, at Skriftstedet, som læses: „og Ingen kan kalde Jesus Herrenden ved den Hellig Aand,“ skulde være: „og Ingen kan kjende, at Jesus er Herrenden ved den Hellig Aand.“ Han vedblev at læse Kapitlet og give Lærdomme an-

gaende de forskjellige Embeder, og om, hvor nødvendigt det var for Enhver at handle i den Kreds, hvori han eller hun var sat, samt røgte det Kald, hvortil de vare befuldte.

Adskillige ere tilboelige til at ansee det som en Vanære at indtage et af de mindre Embeder i Kirken og see med stinsyge Øine paa deres Stilling, som præfidere over dem. Det er Daarstab af Folk at hige efter at indtage en anden Stilling end den, som Gud har befuldte dem til at indtage; det vilde være langt bedre for Saadanne at høre deres eget Kald og vente med Taalmodighed, til Herren skal sige til dem: „kom høiere op.“

Han ønskede ved denne Leilighed at belære Søstrene i denne Forening om den rette Maade at leve paa, saa deres Vandel kunde være overensstemmende med Guds Villie. Han vidste ikke, om der vilde blive mange saadanne Leiligheder for ham til at undervise Søstrene, da han snart vilde blive overladt til sig selv; thi de skulde i ikke længe have ham som Lærer iblandt sig, Kirken skulde ikke længe have ham til at undervise sig, og Verden skulde ikke længe blive uleiligtet med ham og hans Prædiken. (Fortsattes.)

Blandinger.

Et af dette Aarhundredes Kæmpeværker, Mont Cenis Tunnelen, er i disse Dage bleven fuldendt. Italien, som formedelst den høie Alpejskæde var skilt fra det øvrige Europa fra Landsiden, er nu bragt i hurtig og direkte Forbindelse med Yderverdenen ved en Jernbane, der gaar midt igjennem Bjergets Indre. Man maa forbauses over den geniale Tanke, der har undfanget dette storartede Foretagende, og endnu mere den Kløgt og Energi, som har lykkelig gennemført det. Den 31te August 1857 paabegyndtes de første Arbejder, idet Kong Viktor Emanuel egenhændig antændte den første Mine, og den 18de September blev Banen høitidelig indviet. Tunnelen er 18 Fod høi, 23 Fod bred og 42,859 Fod lang (lidt over 1 $\frac{3}{4}$ dansk Mil) og har kostet 25 Millioner Rdl. dansk.

Den 74aarige Præsident Thiers holder for Dieblicket de mange ueensartede Partier i Tomme i Frankrig. Den gamle Mand har i disse for Frankrig saa sorgelige Dage lagt en ualmindelig Energi og Maadehold for Dagen, men hvor længe han vil formaae at dæmpe de ulmende Stridigheder, er ikke godt at sige. Alle europæiske Statsmænd ere hoist urolige over den tilsyneladende gode Forskaelse, som er kommen istand mellem Keiser Wilhelm af Tyskland og Franz Joseph af Østerrig. Venstret er altfor hastigt og altfor varmt til at bebude noget Godt.

De vestindiske Der St. Thomas og San ere fornødig blevne haardt hjem-fogte af en voldsom Orkan, der har anrettet endnu større Ødelæggelser end Orkanen i 1867.

Notits.

Vor 3die Emigration vil afgaae fra Kjøbenhavn den 13de Oktober, hvorfor Emigranterne maae indfinde sig her i Staden den 12te.

Konferencemøder, som Præsidenten for den Skandinaviske Mission agter at overvære, afholdes i Aarhus den 14de og 15de, i Aalborg den 21de og 22de, i Malms den 28de og 29de Oktober, i Kjøbenhavn den 4de og 5te Novbr. og i Odense den 11te og 12te. De andre Konferencpræsidenter have faaet Ordre til at afholde deres Møder til saadanne Tider som de finde mest passende.

Indhold.

	Side.	Side.
Hvorfor adlyde I ikke Evangeliet?	1.	Nogle Profetier om Verdens Ende . 13.
Tale af Eliza R. Snow	4.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb
Redaktionens Bemærkninger	8.	(fortsat) 14.
En Reisendes Dom om Utah	10.	Blandinger 15.
Korrespondance	12.	

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontoirer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.